

Хоп! ето го уловено в една дупка. Малките устни и небцето почнали да го смучат и то тжй силно, че дори свят му се завило.

„Ох, ох!“ викало палчето, ала никој го не чувал. Но ето малката Минка престанала да плаче. И малкото палче си мислело: какво ли добро е направило, та се усмирила малката Минка?

А неговите братчета му казвали: „Глупаче! ще видим от сега нататжк, как ще бждеш осмукано“.

И те имали право. Минка била щастлива, че в палчето си намерила утеха, когато била разтжжена или гладна.

„Смучипалчетата“ са винаги кротки деца, казвала Минкина баба и всички се радвали, кога виждали Минка да си смуче палчето.

Не се радвало само палчето. То било много осмукано и изглеждало тжжно.

„Нагжрчило се като пржстите на перачка“ думала слугинята за палчето.

Един ден то даже имало вжзпаление и главичката му се зачервила цяла. Трябвало да викат чичо доктор. Той му дал горчица и го увил в големи кжрпи и превржзки додето оздравее. Това било много лошо. То не било весело, сжщо и Минка не била весела, защото трябвало да смуче палчето от другата ржка, а то било кораво, па и не се оставяло да го смучат. Пжк и не било тжй сладко, както болното палче.

II.

Минало време. Минка порасла и не била вече пеленаче, ами големо момиченце, което тичало с дебелиите си крачета и по цел ден си играяло. Понякога с нея играло и палчето, ала повечето се виждало пжхнато в старата си тжмница, на която сега били порастли остри жбчета. И сега положението му било още по-лошо.

Братчетата му, особено кутлето, му се смеели. Те немали друга работа, ами му се смеели. И нему се искало да живее свободно като тях. То постоянно се разкайвало, задето на младини се показало тжй добро кжм Минка. Ала понякога му се чинело, че то е на по-голяма почест, отколкото братчетата му. Те почти всички имали черни главици и затова ги потапяли в лехен с вода и ги тжркали с четка и сапун. Разбира се много пжти потапяли с тях и палчето, ала нему се струвало, че това било не нужно и току виж! измжквало отгоре главичката си. Пжк и наистина нямало нужда да го мият, защото всякога било чисто и бяло и, ако понекога му се случвало да има черничко, Минка го осмуквала. Така нашето палче станало гордо и надменно.

III.

Минка ставала все по-голема.

Дошла есен. Тя трябвало да тржгне на училище.

Майка ѝ мислела:

„Тя ще почне да се срамува да си смуче палчето. Тя вече е голема.“

Тайно тя се посжветвала с баща ѝ и решили да турят на Минкиното палче дебела кожена обвивка, та да не може да го смуче.